

STEPHEN KING
S U B
DOM

2

Traducere din limba engleză și note de
ONA FRANTZ

ARMADA

Poliștele care așteptau lângă H3-ul lui Big Jim încă stăteau de vorbă – Jackie pufăia acum nervoasă o țigară –, dar se întrerupseră când trecu Julia Shumway pe lângă ele.

— Julia? o strigă Linda pe un ton ezitant. Ce-a...

Julia nu se opri din mers. Ultimul lucru pe care și-l dorea când încă simțea că fierbe era să discute cu orice alt reprezentant al noii legi și ordini ce păreau să se fi instaurat acum în Chester's Mill. Ajunsese la jumătatea drumului până la redacția *Democratului* când își dădu seama că furia nu e singurul lucru pe care-l simte. Nici măcar nu era emoția predominantă. Se opri sub tenda de la Mill Cărți Noi & Vechi (ÎNCHIS PÂNĂ LA NOI ORDINE, scria de mână pe hârtia din fereastră), în parte ca să aștepte să-i încetinească bătăile zbcuimate ale inimii, dar mai ales ca să se analizeze. Nu-i luă mult timp.

— Sunt mai mult speriată, spuse ea, tresărind puțin la auzul propriei sale voci; n-avusese de gând s-o spună cu glas tare.

Pete Freeman o prinse din urmă.

— Ești bine?

— Foarte bine.

Era o minciună, dar îi ieșise destul de convingător. Bineînțeles, nu-și dădea seama ce i se citește pe față. Ridică mâna și încercă să-și netezească ciuful de la ceafă. Părul se netezi... apoi săltă iar. *Mai sunt și ciufulită după somn, nu-mi*

ajungeau toate celelalte, își spuse ea. Foarte drăguț. Atât mai lipsea ca să-mi meargă totul perfect.

— Credeam că Rennie chiar are de gând să-l pună pe noul nostru șef să te aresteze, spuse Pete.

Se uita la ea cu niște ochi mari și în momentul acela arăta mult mai tânăr decât cei treizeci și ceva de ani ai săi.

— Eu așa speram, răspunse Julia, încadrând cu mâinile un titlu invizibil de pagina întâi: **REPORTERUL ZIARULUI DEMOCRATUL REUȘESTE UN INTERVIU ÎN EXCLUSIVITATE CU ACUZATUL DE CRIMĂ AFLAT ÎN DETENȚIE.**

— Julia? Ce se-ntâmplă aici? Adică, în afară de Dom. I-ai văzut pe toți tipii ăia care completeau formulare? Te cam lua frica.

— Am văzut. Și am de gând să scriu despre asta. Am de gând să scriu despre *toate* astea. Iar la adunarea orășenească de joi seară, nu cred că voi fi singura care să aibă niște întrebări serioase pentru James Rennie.

Puse o mână pe brațul lui Pete.

— Vreau să văd ce pot să aflu despre crimele astea, pe urmă am să scriu ce-am aflat. Plus un editorial pe care o să-l concep cât pot de virulent fără să fiu acuzată de agitație.

Scoase un hohot de râs lipsit de orice veselie.

— Când vine vorba de agitatori, Jim Rennie are mereu avantajul terenului propriu.

— Nu-nțeleg ce-ai să...

— E-n regulă, tu vezi-ți de treburi. Îmi trebuie doar câteva minute să-mi revin. Apoi poate o să-mi dau seama cu cine trebuie să discut mai întâi. Că n-avem cine știe cât timp la dispoziție, dacă e să intrăm la tiparniță în noaptea asta.

— La fotocopiator, o corectă el.

— Ha?

— Să intrăm la fotocopiator în noaptea asta.

Ea schiță un zâmbet firav și-l ușui de-acolo. Ajungând la ușa redacției, Pete se opri să privească în urmă. Ea îi făcu cu mâna ca să-l încredințeze că se simte bine, apoi se întoarse să se uite

pe fereastra prăfuită a librăriei. Cinematograful de interior din centru era închis de cinci ani, iar cel *drive-in* de la periferie dispăruse de mult (pe locul unde se înălța cândva uriașul ecran, dominând Șoseaua 119, se afla acum parcareauxiliară a lui Rennie), dar iată că într-un fel sau altul, mai târâș, mai grăpiș, Ray Towle reușise să-și țină în funcțiune răpănoasa de prăvălie înțesată de vechituri. Într-o parte a vitrinei erau expuse cărți de dezvoltare personală. În rest erau vrafuri de ediții broșate pe ale căror coperti apăreau conace învăluite în ceață, domnițe la ananghie și niște bunăciuni de bărbați cu pieptul gol, care pe jos, care pe cai. Câțiva dintre numiții pieptoși fluturau săbii și păreau îmbrăcați doar în indispensabili. **PLĂCERI FABULOASE ÎN INTRIGI MISTERIOASE!** scria în partea aceea de vitrină.

Chiar că intrigi misterioase.

De parcă n-ar fi fost Domul suficient de rău și de ciudat, îl mai avem și pe alesul municipal din iad.

Își dădu seama că ceea ce-o îngrijorează pe ea cel mai tare – ce-o sperie cel mai tare – era iuțeala cu care se petreceau lucrurile. Rennie se obișnuise să fie cel mai mare și mai tare cocoș din ogradă, iar Julia s-ar fi așteptat din partea lui ca la un moment dat să încerce să-și întărească puterea asupra orașului – de pildă, după vreo săptămână sau o lună de izolare față de restul lumii. Dar iată că trecuseră doar trei zile și un pic. Dacă reușeau Cox și oamenii lui de știință să spargă Domul în noaptea aceea? Dacă dispărea de la sine? Big Jim s-ar contracta imediat până la dimensiunile anterioare, doar că de data asta i-ar curge și ouă stricate pe mutră.

— Care ouă? se întrebă ea, cercetând în continuare **INTRIGILE MISTERIOASE** din vitrină. Ar zice c-a făcut tot ce i-a stat în puteri în asemenea condiții dificile. Și lumea l-ar crede.

Probabil că așa era. Dar tot nu se explica motivul pentru care acționase cu atâta grabă, în loc să mai aștepte.

Pentru c-a mers ceva prost și-a fost nevoit. Și-n plus...

— Și-n plus, cred că nu-i foarte sănătos la cap, le comunică ea mormanelor de volume broșate. Nici nu cred c-a fost vreodată.

Chiar dacă era adevărat, cum se explica revolta de la supermarketul local a unor oameni care încă aveau acasă camerele pline? N-avea nicio noimă, asta dacă nu cumva...

— Dacă nu cumva el i-a instigat la revoltă.

Era o idee ridicolă, oferta zilei la Café Paranoia. Sau nu? Se gândea că i-ar putea întreba pe unii dintre cei care fuseseră la Food City ce văzuseră acolo, dar oare nu erau mai importante crimele? La urma urmei, ea era unicul reporter veritabil din tot orașul și...

— Julia? Domnișoară Shumway?

Julia era atât de adâncită în gânduri, încât tresări mai să sară din pantofi. Se răsuci brusc pe călcâie și poate-ar fi căzut de n-ar fi ținut-o Jackie Wettington. Era împreună cu Linda Everett, cea care vorbise de fapt. Li se citea spaima pe fețe.

— Putem să stăm de vorbă? o întrebă Jackie.

— Sigur că da. Asta-i specialitatea mea, să-i ascult pe oameni. Partea proastă e că mai și scriu ce spun ei. Sper că știți asta, doamnelor, nu-i așa?

— Dar nu poți să ne dai numele, preciză Linda. Dacă nu ești de-acord, mai bine-o lăsăm moartă.

— Din partea mea, spuse Julia zâmbind, voi două sunteți doar o sursă apropiată anchetei. Merge-așa?

— Dacă promiți să ne răspunzi și tu la întrebări, spuse Jackie. Ne răspunzi?

— În regulă.

— Ai fost și tu la supermarket, nu-i așa? întrebă Linda.

Din ce în ce mai curios.

— Da. Ca și voi două. Așa că hai să vorbim. Să ne comparăm notițele.

— Nu aici, spuse Linda. Nu pe stradă. E prea în public. Și nici la redacția ziarului.

— Ia-o ușurel, Lin, zise Jackie, punându-i o mână pe umăr.

— Tu s-o iei ușurel. Nu ești tu aia al cărei soț crede c-ai ajutat să fie scos țăp ispășitor un om nevinovat.

— Eu *n-am* soț, îi aminti Jackie – cât se poate de logic, își spuse Julia, și mare noroc pe ea; adesea, soțul e un factor de

complicații. Dar știu un loc unde-am putea merge. E privat și nu se-ncuie niciodată.

Se întrerupse, gânditoare.

— Cel puțin, așa era înainte. De când cu Domul, nu-ș' ce să mai zic.

Julia, care tocmai chibzuse pe cine să ia prima dată la întrebări, n-avea nicio intenție să le lase pe cele două să-i scape.

— Haideti! le îndemnă ea. Mergem pe trotuare opuse până trecem de sediul poliției, vreți așa?

Linda reuși să zâmbească la propunerea ei.

— Ce idee bună!

2

Piper Libby îngenunche încet și cu grijă în fața altarului din Prima Biserică Congo, crispându-se de durere, chiar dacă așezase întâi pe jos o perniță de rugăciune pentru genunchii ei învinețiți și umflați. Se propti în mâna dreaptă, ținându-și pe lângă trup brațul stâng, cel recent dislocat. Părea mai aproape de vindecare – ce-i drept, o durea mai puțin decât genunchii –, dar nici nu-i trecea prin minte să-l pună la încercare în mod inutil. Nimic mai ușor decât să-i scape iar din încheietură; fusese informată (cu *severitate*) despre acest risc în liceu, după ce se rănise la fotbal european. Își împreună mâinile și închise ochii. Limba îi alunecă imediat în golul unde până mai ieri fusese un dinte. Dar în viața ei exista un gol și mai amarnic.

— Salut, Non existență, spuse ea. Tot eu sunt, m-am întors să mai cer o porție din iubirea și îndurarea Ta.

O lacrimă îi scăpă de sub o pleoapă tumefiată și i se scurse pe obrazul le fel de tumefiat (ca să nu mai vorbim de culorile de pe el).

— E și câinele meu pe undeva pe-acolo? Întreb doar fiindcă mi-e tare dor de el. Dacă e, sper să-i dai echivalentul spiritual al unui os de ros. Merită.

Alte lacrimi, lente, fierbinți și usturătoare.

— Probabil nu-i. Majoritatea religiilor mari spun același lucru despre câini, că nu se duc în rai, deși unele secte minore – și *Reader's Digest*, mi se pare – nu sunt de-acord.

Desigur că, dacă *nu* exista rai, întrebarea devenea irelevantă, iar ideea acestei existențe lipsite de rai, a acestei *cosmologii* lipsite de rai, era locul în care ceea ce mai rămăsese din credința ei se simțea tot mai confortabil. Poate era uitarea; poate ceva mai rău. O vastă câmpie necălcată sub un cer alb, de pildă – un loc unde ora era mereu niciodată, destinația era nicăieri, iar însoțitorii tăi, nimeni. Doar o mare și bătrână Nonexistență, cu alte cuvinte: pentru polițiști corupți, predicatori, copii care se împușcă accidental și ciobănești germani nătângi care au murit încercând să-și apere stăpânele. Fără nicio Ființă care să aleagă grâul de neghină. Să te rogi la un asemenea concept avea ceva histrionic (dacă nu cumva de-a dreptul blasfemator), însă uneori ajută.

— Dar nu despre rai e vorba aici, reluă ea. În momentul ăsta e vorba despre încercarea de a-mi da seama cât din ce s-a întâmplat cu Clover a fost vina mea. Știu că trebuie să-mi asum o parte din vină – m-a trădat temperamentul. Din nou. Învățătura mea religioasă sugerează că Tu mi-ai dat fitilul ăsta scurt de la bun început și că-i treaba mea să mă ocup de el, dar detest ideea asta. N-o resping complet, dar o detest. Mă face să mă gândesc cum e când duci mașina la reparat și băieții de la service găsesc mereu câte-un motiv să dea vina pe tine. Ai condus prea mult, n-ai condus destul, ai uitat să deblochezi frâna de mână, ai uitat să închizi geamul și-a ajuns ploaia la circuite. Și știi ce-i mai rău decât orice? Dacă Tu ești Nonexistența, nu pot să arunc nici un strop de vină asupra Ta. Cu ce mai rămânem atunci? Cu nenorocita de genetică?

Oftă.

— Iartă-mi limbajul vulgar; ce-ar fi să te prefaci c-a fost Nonexistent? Așa făcea mama mereu. Între timp, am altă întrebare. Eu ce fac acum? Orașul ăsta e-n mare necaz și mi-ar plăcea să-i fiu de ajutor cu ceva, doar că nu pot să mă hotărâsc cu ce. Mă simt ridicolă, slabă și dezorientată. Presupun că, dacă eram vreunul dintre pustnicii ăia din Vechiul Testament, aș fi zis că am

nevoie de un semn. La momentul ăsta, ar fi bun și-un CEDEAZĂ TRECEREA sau ATENȚIE, ȘCOALĂ.

De cum își termină fraza, ușa bisericii se deschise, apoi se trânti cu un bubuit. Piper se uită peste umăr, aproape așteptându-se să vadă un înger, cu tot cu aripi și cu roba de un alb orbitor. *Dacă vrea să se ia la trântă, mai întâi va trebui să-mi vindece brațul*, își spuse ea.

Nu era niciun înger; era Rommie Burpee. Avea jumătate de cămașă scoasă din pantaloni, atârându-i până aproape de jumătatea coapsei, și arăta aproape la fel de abătut cum se simțea ea. Porni pe culoarul central, apoi o văzu pe Piper și se opri, la fel de surprins s-o găsească acolo pe cât era ea de surprinsă să-l vadă intrând.

— Ia te uită, zise el, doar că accentul lui lewistonian franțuzit făcu să se audă un „iașuită“. Îmi pare rău, nu știam că-s'țeți ıcea. Mă-ntorc mai încolo.

— Nu, spuse ea și se căzni să se ridice în picioare, folosindu-și din nou doar brațul drept. Oricum am terminat.

— Io-s de fapt cat'lic, zise el (*Hai nu zău*, îi răspunse Piper în gând), da'n The Mill nu-i nicio biserică cat'lică... ce'a ce știți deja, ca pastor... și știți cum se zice că or'ce port e bun pă furtună. M-am gândit să vin să zic o rugăciune scurtă pentru Brenda. Mereu mi-a plăcut femeia aia.

Se frecă pe obrazul neras. Scârțâitul palmei plimbate peste miriștea bărbii păru să răsune puternic în liniștea cavernoasă din biserică. Freza *à la Elvis* îi stătea pleoștită în jurul urechilor.

— Chiar am iubit-o. N-am zis niciodată, da' cre' că știa.

Piper se holbă la el cu o groază crescândă. Nu ieșise din casa parohială toată ziua și, cu toate că aflase despre întâmplarea de la Food City – o sunaseră câțiva enoriași să-i povestească –, despre Brenda Perkins n-auzise nimic.

— Brenda? Ce-a pățit?

— Omorâtă. S'alții. Cică tipu' ăla Barbie a făcut-o. L-au arestat.

Piper își astupă gura cu palma și se clătină pe picioare. Rommie dădu fuga la ea s-o sprijine cu un braț în jurul taliei. Așa stăteau amândoi în fața altarului, aproape ca un bărbat și-o femeie pe cale

de-a se căsători, când ușa vestibulului se deschise din nou și Jackie le conduse înăuntru pe Linda și pe Julia.

— Poate nu-i chiar așa un loc bun, la urma urmei, comentă Jackie.

Biserica era ca o cutie de rezonanță și, chiar dacă nu vorbise tare, Piper și Romeo Burpee o auziseră perfect.

— Nu plecați, le spuse Piper. Dacă-i vorba despre ce s-a-ntâmplat, nu plecați. Nu pot să cred că domnul Barbara... Aș fi zis că-i incapabil de așa ceva. Mi-a pus brațul la loc după ce-a fost dislocat. S-a purtat foarte blând cu mine.

Făcu o pauză ca să se gândească la episodul acela.

— Cât de blând putea fi într-o asemenea situație. Veniți în față. Vă rog, veniți în față!

— Omul poate să repare un umăr dislocat și tot să fie capabil de crimă, spuse Linda, dar își tot mușca buzele și-și răsucea verișgheta pe deget.

Jackie îi puse o mână pe încheietură.

— Urma să ținem sub tăcere convorbirea asta, Lin... mai știi?

— Prea târziu, răspunse Linda. Deja ne-au văzut cu Julia. Dacă scrie un articol și ei doi zic că ne-au văzut cu ea, pe noi cade măgăreața.

Lui Piper nu-i era prea clar despre ce vorbește Linda, însă prinse ideea de ansamblu. Ridică brațul drept și făcu un gest larg, arătând în jur.

— Sunteți în biserica mea, doamnă Everett, și ceea ce se vorbește aici rămâne aici.

— Promiteți? întrebă Linda.

— Da. Deci haideți să discutăm subiectul, ce ziceți? Tocmai mă rugam să primesc un semn și iată-vă.

— Eu nu cred în de-astea, o informă Jackie.

— Nici eu, la drept vorbind, replică Piper și râse.

— Nu-mi place treaba asta, spuse Jackie, adresându-i-se Juliei. Orice-ar zice ea, suntem prea mulți aici. Una e să-mi pierd slujba, ca Marty. Cu asta m-aș descurca, și-așa se plătește mizerabil. Dar să-l fac pe Jim Rennie să se-nfurie pe mine...

Clătină din cap.

— Nu-i o idee bună.

— Nu suntem prea mulți, insistă Piper. Suntem exact câți trebuie. Domnule Burpee, poți să păstrezi un secret?

Rommie Burpee, care făcuse la viața lui un număr necunoscut de înțelegeri dubioase, dădu din cap și duse un deget la buze.

— Mormânt! zise el.

— Haideți să mergem în casa parohială, îi pofti Piper.

Când văzu că Jackie tot nu pare convinsă, întinse mâna stângă spre ea... cu multă grijă.

— Hai, o să ne punem toți mințile la contribuție. Poate la un păhărel de whisky?

Cu asta o convinsese în sfârșit pe Jackie.

3

31 SĂ ARDĂ SĂ SE PURIFICE SĂ ARDĂ SĂ SE PURIFICE
FIARA VA FI ARUNCATĂ ÎN LACUL CU FOC APRINS CU
PUCIOASĂ (APO 19:20)
„ȘI VOR FI CHINUIȚI ZIUA & NOAPTEA ÎN VECII
VECILOR” (20:10)
SĂ ARDĂ PĂCĂTOȘII
SĂ SE PURIFICE EVLAVIOȘII
SĂ ARDĂ SĂ SE PURIFICE SĂ ARDĂ SĂ SE PURIFICE 31
31 ISUS DE FOC VINE 31

Cei trei bărbați înghesuiți în cabina camionului de la Lucrări Publice care înainta hodorogind se uitară cu uimire la mesajul acesta criptic. Fusese scris cu vopsea neagră pe depozitul din spațele studioului WCIK, cu litere atât de mari, încât acopereau aproape toată suprafața zidului.

Cel din mijloc era Roger Killian, fermierul crescător de păsări care procrease atâtea capete țuguiate. Se întoarse spre Stewart Bowie, care stătea la volan.

— Ce-nseamnă asta, Stewie?

Răspunsul veni de la Fern Bowie.

— Înseamnă că afurisitul ăla de Phil Bushey e-n culmea țicnelii, asta-nseamnă.

Deschise torpedoul și scoase o pereche de mănuși de lucru slinoase, de sub care ieși la iveală un revolver de calibru .38. Verifică încărcătorul, apoi trânti cilindrul la loc cu o mișcare din încheietură și-și îndesă pistolul la centură.

— Auzi, Fernie, zise Stewart, asta-i o metodă al dracu' de bună să-ți faci pulbere fabrica de copii.

— Nu-ți face tu griji pentru mine, fă-ți pentru *el*, replică Fern, arătând în spate către studio, de unde răzbea slab până la ei zvon de muzică gospel. Se tripează din propriile lui provizii de-aproape un an, deja poți să pui bază pe el câtă pui pe nitroglicerină.

— Lui Phil îi place-acuma să-i zică lumea Maestrul Bucătar, spuse Roger Killian.

Opriseră camionul mai întâi în fața studioului, iar Stewart apăsase claxonul uriaș – nu o dată, ci de mai multe ori. Phil Bushey nu ieșise din clădire. Poate se-ascundea acolo; poate umbla lelea prin pădurea din spatele postului de radio; poate, cine știe – se gândea Stewart –, era în laborator. Paranoic. Periculos. Chiar și-așa, pistolul ăla nu era o idee bună. Se aplecă, îl culese de la centura lui Fern și-l îndesă sub scaunul șoferului.

— Hei! exclamă Fern.

— N-ai să tragi cu pistolul aici, îi puse Stewart în vedere. Ești în stare să ne-arunci pe toți în aer.

Și adăugă către Roger:

— Când l-ai văzut ultima dată pe bulangiu' ăla sfrijit?

Roger se gândi puțin.

— Să tot fie patru săptămâni cel puțin – de la ultimul mare transport care-a plecat din oraș. Când ne-a venit elicopterul ăla mare Chinook.

Îl pronunțase „șinuuc“. Rommie Burpee l-ar fi înțeles fără probleme.

Steward rămase pe gânduri. Nu era bine. Era în regulă să fie Bushey în pădure. Dacă se ascundea în studio, paranoic și crezând

că ăștia care vin sunt agenți federali, probabil că tot nu reprezenta o problemă... asta, dacă nu cumva se hotăra să iasă de-acolo trăgând cu arma.

Dacă era însă în depozit... atunci *putea* fi o problemă.

— Vezi că-n spate sunt niște bucăți de lemn sănătoase, îi spuse Stewart fratelui său. Ia-ți una. Dacă se-arată Phil și-l apucă panda-liile, altoiește-l.

— Și dacă are armă? puse Roger întrebarea logică.

— N-o să aibă, răspuse Stewart.

Și chiar dacă nu era, de fapt, convins, avea ordine de îndeplinit: două rezervoare cu propan, de livrat repejor la spital. „Și-o să mutăm și restul de-acolo imediat ce s-o putea“, spusese Big Jim. „Am ieșit oficial din afacerea cu meta.“

Într-un fel, era o ușurare; când terminau cu Domul ăsta, Stewart avea de gând să iasă și el din afacerea cu pompele funebre. Să se mute undeva mai la cald, cum ar fi în Jamaica sau în Barbados. N-avea chef să mai vadă cadavre în viața lui. Dar nici nu voia să fie el cel care-i spune „Maestrului Bucătar“ Bushey că închid afacerea, și-l informase și pe Big Jim despre asta.

„Nu-ți face tu griji cu Maestrul, lasă-mă pe mine“, îi răspunsese Big Jim.

Stewart dădu ocol clădirii cu camionul portocaliu și trase cu spatele la ușile din partea cealaltă. Lăsă motorul mergând la ralanti ca să poată manevra vinciul și elevatorul.

— Ita la el, se minună Roger Killian.

Privea spre vest, unde soarele cobora sub forma unei mânjeli roșii neliniștitoare. Curând avea să se afunde sub marea pată neagră lăsată de incendiul de pădure și să fie obturat de o eclipsă murdară.

— Hai, că asta chiar e tare!

— Nu mai căsca gura, zise Stewart. Vreau să ne facem treaba și să plecăm. Fernie, ia un lemn. Alege-ți unul solid.

Fern călcă peste vinci și culese o bucată de șindrila cam de lungimea unei băte de baseball. O prinse cu ambele mâini și-o încercă, spintecând aerul cu un șuier.

— Asta-i bună, conchise el.

— Înghețată Baskin-Robbins, zise Roger pe un ton visător.

Cu mâna streășină la ochi, continua să se uite spre vest. Nu-i stătea bine când mijea ochii; semăna cu un trol din povești.

Stewart se opri să descuie ușa din spate, o procedură complicată, care implica un touchpad și două încuietori mecanice.

— Ce te tot smiorcăi acolo?

— Treișuna de arome, spuse Roger.

Zâmbi dezvelindu-și un șir de dinți stricați, care nu ajunseră niciodată în cabinetul lui Joe Boxer și probabil al niciunui alt dentist.

Stewart habar n-avea despre ce vorbește Roger, dar fratele lui știa.

— Nu cre' că-i o reclamă la-nghețată asta de pe clădire, zise Fern. Dacă n-o fi vreun Baskin-Robbins în cartea Apocalipsei.

— Gura, tăceți amândoi, zise Stewart. Fernie, aține-te cu scândura aia.

Împinse ușa și aruncă o privire înăuntru.

— Phil?

— Strigă-l „Maestre“, îl sfătui Roger. Ca pe cioară ăla de bucătar din *South Park*. Așa-i place.

— Maestre? strigă Stewart. Ești aici, Maestre?

Niciun răspuns. Stewart bâjbâi prin întuneric, așteptându-se să-l apuce cineva de mână în orice moment, până găsi comutatorul. Aprinse lumina, dezvăluind vederii o sală care se întindea pe trei sferturi din lungimea întregului depozit. Peretii erau nefinișați, numai lemn gol, spațiile dintre șipci fiind umplute cu spumă izolatoare roz. Încăperea era aproape plină cu rezervoare de propan lichid și cu butelii de toate mărimile și mărcile. Stewart n-avea idee câte erau cu totul, dar, dacă trebuia să ghicească, ar fi estimat între patru și șase sute.

Merse încet pe culoarul din mijloc, uitându-se la inscripțiile de pe rezervoare. Big Jim îi spusese exact pe care să le ia, cică avea să le găsească mai în spate, și-al naibii să fie dacă nu erau acolo. Se opri la un grup de cinci rezervoare de uz municipal după mărime,